

ČASOPIS

Co bylo, je a bude ve Slováckém divadle

září / říjen 2018

ČTK/Krejčí Bedřich

Motiv z plakátu k představení Fidlovačka

Obsah

Úvodník „Hlava mazaná“

Úvodní slovo ředitele divadla Michala Zetela 3

Bylo

Martin Vrtáček: Mám velké štěstí, že dostávám role, které jsou mi blízké 4–5

Jiří P. Kříž: Tótovi se vracejí do Česka v pravý čas 6–7

Pavel Hromádka: Přes ploty na Pohodě 8–9

Mezičas 1

Ze zákulisí: Ženy v obležení rekvizit 10–11

Je

Poslední premiéra sezóny: Tylova Fidlovačka 12–13

Mezičas 2

Simona Stašová: Shirley Valentine jsem dneska já sama 14–17

Bude

Předplatné 2019: Na co se mohou těšit nejmenší diváci? 18–19

Co se v divadle chystá? 20

Mezičas 3

Co jsme dělali o prázdninách? 21

Program září–říjen 22–23

Počasí

Herecká předpověď počasí na dva měsíce 24

KONTAKTY: Ředitel a umělecký šéf: MgA. Michal Zetel, Ph.D.; Manažerka a zástupkyně ředitele: MgA. Jitka Honsová

Redakce ČASOPISU: Josef Kubáník; Mgr. Iva Šulajová; MgA. Markéta Špetíková; Blanka Šmejdocová, Dis.;

Grafický design: Mgr. A. David Zezula; Grafické zpracování: Joker, Uherské Hradiště, Masarykovo nám. 35

Foto: MgA. Marek Malůšek, archiv Slováckého divadla

SLOVÁCKÉ DIVADLO Uherské Hradiště, příspěvková organizace,

Tyršovo náměstí 480, 686 01 Uherské Hradiště,

tel.: 572 55 44 55, mobil: 739 06 17 47, e-mail: smejdovcova@slovackedivadlo.cz,

www.slovackedivadlo.cz

**Slovácké
divadlo**

Úvodník „Hlava mazaná“

Vážení diváci,
divadelní prázdniny jsou za námi
a Slovácké divadlo se hlásí do služby!

Michal Zetel
ředitel divadla

Letos již po třiasmdesáté. Letní spánek ale neproběhl, jak bývá zvykem, když se sál a celá budova ponoří do hlubokého ticha, aby vstřebala všechny ty šepoty a výkřiky, pláče a smíchy, emoce a myšlenky. Naopak se sálem rozléhala spousta podivných zvuků, a to doslova ve všech slyšitelných i neslyšitelných frekvencích. Jejich původcem byla toho času zřejmě nejmodernější a nejnovější zvuková aparatura v České republice, kterou jsme získali v rámci rekonstrukce audiovizuální techniky Slováckého divadla.

Myslím, že se máte na co těšit, a to třeba rovnou na blížící se premiéře Fidlovačky 15. září, a navíc s živou kapelou, která schopností nové aparatury řádně prověří. Chtěl bych na tomto místě poděkovat všem, kteří se o to zasloužili: dodavateli společnosti MusicData s.r.o., odboru kultury a odboru investic Městského úřadu Uherské Hradiště, kolegům z divadla, kteří měli projekt na starosti, a zejména zřizovateli Slováckého divadla městu Uherské Hradiště v čele s Radou města Uherské Hradiště, investorovi celého projektu. Děkujeme! Těto podpory si nesmírně vážíme a pro celé divadlo je to závazek k další práci ve službách Hradiště a Slovácka. Mohu zde také slíbit, že v letošní sezóně se bude na co těšit ve smyslu uměleckém. Po sezóně 2017/2018, chýlící se pomalu ke konci, která se mimo jiné věnovala stoletému výročí založení republiky s lehce politickým podtextem, se v té následující vracíme k samotné podstatě divadla: k setkávání se s vámi a k vyprávění srozumitelných příběhů – k divadlu. Ale o tom více až v dalším čísle našeho časopisu.

Přeji vám i nám bohatou sezónu plnou zážitků. Jsme Slovácké divadlo!

Bylo

Martin Vrtáček:
Mám velké štěstí,
že dostávám role,
které jsou mi blízké

Herec Martin Vrtáček
před prázdninami
nastudoval s režisérem
Igor Stránským
tragikomedii maďarského
dramatika Istvána
Örkénye Rodina Tótů.
O zkoušení, své postavě
Tóta i vztahu režisér-herec
promluvil v následujícím
rozhovoru.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Martine, máte za sebou premiéru Rodiny Tótů, kde ztvárňujete titulní roli Tóta. Prozradte, jaký je?

Konkrétně raději nic prozrazovat nebudu, ať nepřipravíme diváky o překvapení. Ale všeobecně snad mohu říci, že Tótovi jsou mimo jiné i o manipulaci. A moc bych si přál, aby ji diváci rozkódovali a zkusili si ji trochu promítnout do vlastních životů. Jedině tak se mohou vnitřně osvobodit! Zvláště v dnešní době stačí si pustit zprávy nebo otevřít Facebook a zjistíte, že to vnucování těch „správných“ názorů je v podstatě všude přítomné! A to István Örkény netušil, že v novém tisíciletí nějaké sociální sítě se sofistikovaně propracovanou manipulací vůbec vzniknou.

Inscenaci nastudoval Igor Stránský, se kterým se znáte a spolupracujete již léta. Jak se Vám tentokrát zkoušelo?

S Igor Stránským spolupracuji už tak dlouho a známe se natolik, že nás už snad ani nemůže nic překvapit. Také záleží, jak velkou roli s ním dělám. Samozřejmě, že s větším partem přicházejí i porodní bolesti, ale na to jsem si už zvykl. S přibývajícím věkem se trochu zklidnil. Ale byly doby, kdy po nás házel svoje hodinky, když jsme „zlobili“, občas na jeviště přiletěl i prázdný hrnek od kafe. Dnes v naštanosti maximálně na chvíli odejde ze sálu. Ovšem každé zkoušení končíme jako největší kamarádi (smích).

Jak jste zmínil, s Igor Stránským jste se už pracovně setkal ve Slovákém divadle mnohokrát. Pozorujete třeba nějaký vývoj v jeho režijní práci nebo přístupu k hercům a zkoušení?

Tak teď jste mě překvapila. Nikdy mě nenapadlo hodnotit režiséra z hlediska jeho vývoje, neboť jak se říká: „Maminka a pan režisér mají vždycky pravdu!“ Když o tom tak přemýšlím, dokážu to posoudit spíše u svých hereckých kolegů, které znám delší dobu, kteří tu začínali a takzvaně se „vyhráli“. Myslím, že i kdybychom nechtěli, všichni se nějak vyvíjíme. Igor Stránský určitě nepoužívá prostředky, které zabíraly před sedmadvaceti lety, kdy jsem tu začínal. Divadlo se vyvíjí neskutečně rychle. I on byl nucen na některé věci zareagovat. Ale ovlivňují a posunují nás i výtvarníci, autoři hudby či dramaturgové, zkrátka celý inscenační tým. Pod jeho režijním vedením jsem si zahrál ty nejkrásnější role. Lazebníka Figara, samotného Cyrana de Bergerac, profesora Higinse v My fair lady nebo Arthura Kirsche v Jámě Ivvé. Když se oba ohlédneme, tak vzhledem k množství ocenění, které jsem za jeho inscenace dostal, myslím, že se nemáme za co stydět.

Zajímá mě také vztah režisér-herec. Jak spolupráce v tomto případě funguje?

Každý režisér je jiný a má jiné požadavky a nároky na herce. Orientovat se v tom, je někdy pěkný oříšek. Jednou po vás první čtené zkoušky režiséři chtějí, abyste svoji roli přečetla bez intonací a bez jakýchkoli emocí. Ovšem při zkoušení další inscenace s jiným režisérem s tímto přístupem narazíte. Při samotném zkoušení se pak setkávám s přístupy od: „No tak mi něco nabídní!“, přes vzájemný dialog režisér-herec až po: „Ty nepřemýšlej, ty hraj!“ Ať tak či tak, nám všem jde o dobrý výsledek a hlavně, aby divák byl maximálně spokojený. A jak toho dosáhneme, je naše takové malé tajemství. Obecně ale platí, že rád pracuji v příjemné a přátelské atmosféře, a to se v drtivé většině děje.

Vraťme se ale k vaší postavě Tóta. Co Vám nejvíce pomohlo k uchopení této role? A máte třeba nějaké osvědčené postupy ve Vaší herecké práci, které používáte, nebo je zkoušení pokaždé jiné a individuální?

Asi mám velké štěstí, že dostávám role, které jsou mi blízké. Miluji vážnou hudbu, hrál jsem Salieriho. Potrpím si na dokonalou mluvu, hrál jsem profesora Higinse. Nesnáším, když mi někdo diktuje, co si mám myslet, účinkoval jsem v Bam-bilandu. A podobnou paralelu teď vidím i v Tótech. Postava samotného Tóta není nijak složitá. Složitě je zahrát inscenaci tak, aby si divák uvědomil, jak snadno můžeme ztratit svobodu. A to i v demokratické společnosti! „Osvědčený“ postup určitě nemám. Vždy záleží na souhře s kolegy a režiséry. To vzájemné překvapování při odhalování charakterů a vztahů postav mě stále fascinuje!

Napadá mě, zda jste se setkal s „Tótovcí“ nebo dílem Istvána Örkénye, případně maďarskou dramatikou, už dřív a zda je Vám něčím blízká?

Tak jeho Kočičí hru s nezapomenutelnou Danou Medřickou zná určitě každý. V našem divadle se hrály, pokud se dobře pamatuji, ještě dvě maďarské hry Zoltána Egressyho Modrá, modrá, modrá a Portugálie. Oba autoři mají společného jmenovatele a tím je úplně obyčejný a prostý člověk. Na premiéře Portugálie jsem měl doslova pocit, že sedím v hospodě u nás na venkově. Bylo to nesmírně autentické a pravdivé!

A co tedy nejraději na jevišti hrajete a v čem se cítíte dobře?

Už jsem na to odpovídal několikrát. Nejblíží jsou mi hry s jasnou výpovědí. Když vím, že mohu divákovi předat nějaké poselství či myšlenku. Ale i já si rád odběhnu k něčemu lehčímu jako jsou komedie nebo muzikály. Naštěstí jsem využíván ve všech žánrech, takže i v tomto směru je můj herecký život poměrně bohatý a naplněný.

Mockrát děkuji za odpovědi a přeji vše dobré!

Tereza Hrabalová, Irena Vacková a Martin Vrtáček jako Rodina Tótů

Bylo

Jiří P. Kříž: Tótovi se do Česka vracejí v pravý čas

Rodina Tótů Maďara Istvána Örkénye se spolu s jeho Kočičí hrou staly hitem českých jevišť 70. a 80. let. Zatímco Kočičí hra na nich zůstala, Tótovcí se vracejí po dlouhé pauze: v režii Igora Stránského do hradišťského Slováckého divadla.

Jiří P. Kříž
divadelní kritik

Příběh čtyřčlenné rodiny ctihodného velitele hasičů, manipulované Majorem s pocuchanými nervy, nadřízeným jejich syna-vojína, proto na zdravotní dovolené u nich. I na venkově sužují však důstojníka noční můry. Jeho armáda, budovaná Horthym, ve snu o obnově velkých Uher po boku fýrerova wehrmachtu utrpěla na východní frontě porážku. Od fiaska na Donu je na nezastavitelném útěku. Konfrontace zupáckého velitele ve službách národně socialistické ideologie s obyčejnými lidmi maďarského zapadákova přichází do Česka v pravý čas. Řekl bych rovnou: „Načasovane.“ I když pochybuji, že ji navštíví, natož pochopí Kotlebovi, Konvičkovi či Okamurovi natvrdlí hurá vlastenci.

Nebezpečné provokace

Část Evropy, zejména země bývalého sovětského bloku, se ocitá ve vleku nových nacionalistických idejí. V Orbánově Maďarsku jsou Tótovi už zase v nemilosti. V české části ČSSR se hráli poprvé v první profesionální sezóně Husy na provázku (Polívka, Pecha) v režii Petra Scherhaufera a za větu: „Rusové, až je porazíme, budou vyrábět tákhle malé škatulky, jako na sirky...“ – bylo to čtyři roky po srpnové invazi, tedy s patřičným ohlasem v publiku – hrozil Tótovcům zákaz. Replika se musela změnit na kompromisní, i když nesmyslné: „Číňani, až je porazíme...“

[RECENZE]

Rodina Tótů je absurdní hra o absurdní době. O schopnosti jednoho magora zralého na superarbitraci, a ušetřeného znesvěprávnění jen proto, že každá síla na frontě se hodí, terorizovat spoluobčany. Na venkovském odpočinku zmanipuluje ubytovatele do „škatulování“, výroby krabic na už jen obvazový materiál pro hrdiny národa v nehostinných stepích, s Rudou armádou za zády a s partyzány před sebou. Tótovi jsou ochotní podřízovat se diktátu k nesmyslné činnosti kvůli synovi ve válce. Odškatulovávají si pro něho lepší postavení ve funkci Majorova pucfleka. Listonoš, další manipulátor osudů, který „dává na lidi pozor, aby se jim život úplně nezamotal“, již ale z telegramu ví, že Julek Tót je po smrti. Některé dopisy a zprávy, sám poléčený blázen, nejenom otevírá, ale zkrátka i nedoručuje.

Pampeliškový orchestr

Stránský zvolil pro nastudování překlad a úpravu Jiřího Daňka a Ivo Krobota z Činoherního klubu (1982). Výpravu svěřil Jaroslavu Milfajtovi, hudbu Martinu Štědroňovi, který disharmonie, místy takřka dodekafonické, vykouzlí pampeliškovými troubelkami, v timingu a rozsahu hudebního doprovodu téměř filmového. Originální, znamenité. Autor se chlubí i stvořením pampeliškových varhan. Inu, kouzelník. Tót Martin Vrtáček a Major Zdeněk Trčálek jsou přesným obrazem člověčího zblbnutí, a nakonec zoufale nesmyslné vražedné vzpoury. Obrázek totalitní společnosti v různých polohách submisivity a dominance utvářejí Irena Vacková (Tótova Mariška), Tereza Hrabalová (dcerka Ágika), Monika Horká (snaživá profesionálka Gizi), David Vacke (zvědavý Pošťák) a Zuzana Zvěřinová (Selka s trakařem hnoje).

*Slovácké divadlo Uherské Hradiště
István Örkény: Rodina Tótů. Překlad Jiří Daněk, úprava Jiří Daněk, Ivo Krobot, texty písní Ivo Krobot. Režie Igor Stránský, dramaturgie Iva Šulajová, výprava Jaroslav Milfajt, hudba a hudební nastudování Martin Štědroň. Premiéra 16. června 2018.*

Hodnocení 85%

Monika Horká a David Vacke v inscenaci Igora Stránského Rodina Tótů

Bylo

Přes ploty na Pohodě

Inscenace režiséra Michala Skočovského Přes ploty sklízela v letošní sezóně zejména festivalové úspěchy. Jevištní adaptaci knihy Fedora Gála a anonyma Matěje odehráli divadelníci na mezinárodním divadelním festivalu Setkání Stretnutie ve Zlíně, na brněnském Divadelním světě a zavítali i na známý slovenský hudební festival Pohoda v Trenčíně. O tom, jak bylo na Slovensku, se rozepsal herec Pavel Hromádka.

Pavel Hromádka
herec SD

Zařadili nás do programu v 10 hodin ráno v sobotu 7. července. No, nechce se mi jet brzy ráno z Hradiště, po příjezdu hned hrát v cirkusovém stanu, čili v úplně jiném prostředí, než jsme dosud hráli, říkal jsem si... Hru založenou na slově, spíše komorně zpracovanou a ještě k tomu nemít svůj nezbytný čas na přípravu, což znamená dvě hodiny před začátkem si vše zopakovat, nalíčit se, naladit a těšit se, že si dnes to

naše „popovídání“ s kolegy užijeme... Prostě brzo ráno vstát, trmácet se autobusem a pak polámaný nevyspaný předávat svěže skvělé myšlenky, takovou představu jsem zrovna s nadšením nevítal... Že bych jel do Trenčína už den předtím s kluky kulisáky a zvukaři? Nakonec to dopadlo tak, že začátek byl změněn na 9.00 (kvůli besedě s Fedorem Gálem, která, jak se se zpožděním ve festivalovém štábu rozhodlo, bude po představení následovat). A to už asi všichni dotčení usoudili, že je opravdu moc brzo na to, abychom vyrazili až ráno. Takže odjezd přesunut na pátek 6. července v 18.00 hodin, včetně noclehu v místě – mé přání mít více času na přípravu splněno!

Den před námi vystoupil na stejném místě, kde budeme hrát i my, ostravský soubor divadla Aréna s inscenací Tiso SK. V roce 2006 se tato inscenace hrála na festivalu poprvé v hlavní roli s Mariánem Labudou. Prý obrovský úspěch, stan narvaný k prasknutí, závěrečný dlouhotrvající potlesk vestoje. Jestli jsem dobře porozuměl, patří od té doby tohle představení každoročně k festivalu. Letos namísto Mariána Labudy v obnovené inscenaci ve stejné roli s jeho synem Mariánem Labudou mladším. I letošní verze Tisa slavila úspěch, prý stan opět plný diváků, dlouhý potlesk, skandování. Hráli v pátek 6. července v 10.00 hodin ráno. Je to asi opravdu zvláštní hudební festival, když do noci lidé tančí v rytmu hudby a ráno si vstanou dost brzy, aby stihli i divadlo. Anebo to jsou diváci úplně jiní, kteří den předtím neposkakovali na koncertě a těšili se právě na divadlo? A jak to bude v našem případě? Stojíme jim za to, aby přišli?

Představte si nehluboké čili mělké jeviště, pod ním metr a půl bezpečnostní zónu, za ní plechové hrazení a až za hrazením prostor pro tančící návštěvníky koncertu. Místa pro sezení až zcela vzadu po obvodu stanu, jako v cirkusu – uprostřed manéž, diváci po obvodu. Ale byli jsme připraveni na všechno. A zahrát si na takovém festivalu a v takových podmínkách a pro zcela netradiční diváky, to je přece dobrodružství. A dobrodružství tohoto druhu mám rád!

Jako zázemí nám sloužily dva blízké malé stany, připravěná byla snídaně (pečivo, sýry, salámy, káva, čaj, ale na to jsem neměl pomyšlení, navíc jsem byl stále ještě zásobený z domu...) a tři Toi Toiky jen pro nás! (Jednu jsem navštívil, no – jako doma to není...) Jeden stan se servisem pro nás jsme později museli opustit, protože se očekával příjezd slovenského prezidenta Andreje Kisky, už před představením obsadila prostor jeho ochranka. Celkem usměvaví kluci.

Představení začalo. Nemusím asi vyjmenovávat, co všechno bylo jinak než u nás na domácím jevišti. Hned na začátku například, kdy má být tma, žádná nebyla, protože prosvítalo denní světlo vchodem stanu. A Petr Čagánek, se svým úvodním monologem, tak poprvé od premiéry musel počítat s tím, že i jeho mimika je vidět a nevystačí si jenom s odmluvením textu. Ale on je na to naštěstí zvyklý, že někdy musí použít i mimiku.

Zapomněl jsem říct – doufali jsme, že vzhledem ke všemu, co už jsem zmínil, přijde aspoň pár lidí, aspoň pár desítek, úplně jsme chápali, že se lidé na devátou ráno do divadla nepohnou, ještě navíc, když si mnozí myslí, že začátek je až v deset. Ale kupodivu, už před začátkem nám kdosi přišel říct, že před vchodem je fronta. A když jsme začali hrát, viděl jsem, že místa k sezení po obvodu stanu jsou v podstatě obsazená, odhadoval bych, že jich mohlo být kolem dvou set.

Pavel Hromádka a Monika Horká v inscenaci režiséra Michala Skočovského Přes ploty

Hráli jsme. Zpočátku ruch. Ale byli jsme na něj připravení. Prý návštěvníci festivalu nemají problém přicházet a odcházet, jak se jim chce, vytáhnout jídlo či pití, šustit, sdělovat si dojmy atd. Pro jistotu jsem měl i já na tváři přilepený port (a krabičku za pasem), aby zvukař mohl zesílit můj hlas, kdyby bylo potřeba. V divadelním sálu ho v tomto představení nemívám, ale všichni ostatní ano... Nevím, jestli to zvukař použil, snažil jsem se mluvit, jako bych ho neměl.

Onen ruch byl způsobený hlavně tím, že přicházeli další a další lidé. Možná pak i ti, co si mysleli, že začátek je v deset. Stan se plnil, a dokonce i plocha pro tančení. Lidé si sedali na zem a asi po dvaceti minutách se vše zklidnilo a celé obecnstvo, celý stan, napjatě poslouchalo a sledovalo naše představení. Jak jsem zmínil, technicky se přihodilo více věcí, které nebyly tak, jak jsme zvyklí, ale atmosféra skvělá. Sdělení bylo skutečně sdělováno a diváci sdělení skutečně přijímali, byli s námi... Bezpečnostní zónu a plechové hrazení jsme zakomponovali do hry a zmenšili tak vzdálenost mezi jevištěm a hledištěm a snad to mělo i jiné nové kouzlo, vždyť právě o bariérách inscenace Přes ploty je.

Závěrečný text, kdy mluvím k divákům z očí do očí, byl pro mě nezapomenutelnou chvílí. Samozřejmě jsem plechové hrazení přeskočil a procházel mezi diváky, jak mám naaranžováno a jak to vždy dělám. Mladí lidé vsedě, vleže, v poloze, opření o sebe, v lotosovém sedu, ve všelijakém oblečení či do půl pasu nazí (muži) se zavřenýma očima nebo s hltavě otevřenýma vnímali každou slabiku s naprostou soustředěností. Chodí tito lidé do divadla? Jak často? Nevím. Ale připadal jsem si, jako bych byl v šedesátých letech minulého století na západě na nějakém beatnickém festivalu. Ne, žádné drogy nebo jejich účinky jsem nepozoroval. Spíše touhu mladého člověka dozvědět se něco o tomto světě, dozvědět se, kde je pravda, kde je jeho místo, slyšet slova,

kteřá posunou dál, ukážou směr. Nebáli se po představení položit otázky, zamyslet se, projevit se. Potlesk velmi upřímný a nadšený.

Po krátké debatě o našem představení následoval čas pro Fedora Gála a českého novináře Erika Taberyho moderovaný Andrejem Bánem na téma Co rozděluje naši společnost. Zajímavé. Následovala přestávka a po ní příchod čtyř osob. Někteří z nás jsme vše sledovali především proto, že jsme čekali, kdy vstoupí slovenský prezident, mysleli jsme si, že přijde do některé z těch debat. Ale přišli čtyři jiní lidé – a celý stan povstal a dlouho, dlouho vestoje tleskal. Musel jsem se zeptat, kdo jsou ti lidé. Od člověka vedle mě jsem se dozvěděl, že jde o tatínka zavražděného novináře Jána Kuciaka a maminku Jánovy přítelkyně Martiny Kušnírové a dále dva Jánovy kolegy z redakce Aktuality.sk. Atmosféra i slova, vše velmi působivé. Podle informací, které mám a podle toho, co jsem na letišti v Trenčíně ve stanu Európa sledoval, slovenská veřejnost vůbec není spokojená s průběhem vyšetřování a celou záležitostí, vraždou a věcmi souvisejícími je silně zasažená celá slovenská společnost. A zřejmě je i dost lidí, kteří ztrátu dvou mladých životů, pracujících na odhalení pravdy, bagatelizují, ironizují, snižují, vulgarizují. Stejně jako by se to stalo, myslím, i u nás. Proto se rodiče rozhodli nemlčet, ale za památku a čest svých dětí bojovat, dožadovat se vyšetření a snažit se pomoci tomu, aby v práci Jána Kuciaka bylo možné pokračovat a jeho zjištění nebyla zametena pod koberec.

Ale to už nás telefonicky sháněla Jitka Honsová, že je čas, abychom vyrazili k domovu. Takže slovenského prezidenta jsme se nedočkali. Ale prý tam opravdu byl, po letišti chodil a snad i do Európa stage dorazil. Ale to už víme jen z doslechu a ex post. I tak toho bylo hodně, co jsme zažili na vlastní oči a zakusili na vlastní (někdy i husí) kůži. A taky jsme snad trochu napomohli překonat hranice, bariéry, ploty...

Mezičas 1

Ze zákulisí: Ženy v obležení rekvizit

Rekvizitářky Slováckého divadla na mě působí jako sehraný tým. Dvě ženy, které divadlo milují a věnují mu svůj čas, energii, nadšení i pečlivost. Ve své práci se dokonale orientují a v zásobě mají spoustu vtipných historek z divadelního života. Dlouholetá rekvizitářka Slováckého divadla Jitka Janečková a její kolegyně Pavlína Pluháčková.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

Jitku a Pavlínu jsem navštívila před prázdninami v jejich útulném rekvizitářském kancelíku, který je schovaný v útrobách divadla hned vedle jeviště. Je to veselá dvojka, a tak se naše povídání neslo v příjemném přátelském duchu a já se dozvěděla více o tom, co vlastně jejich práce obnáší.

Jakou nejobtížnější či nejnáročnější rekvizitu jste do inscenace musely sehnat nebo vyrobit?

J. J.: Torzo lidského trupu do inscenace Dobře placená procházka. Tam si pan režisér Radek Balaš vymyslel, že chce torzo pánského těla do scény, ve které se na závěr ozve výbuch a torzo vyjede na jeviště i s kusy utrhaného masa. Když jsme to použili pro seniorskou skupinu, nesetkalo se to s velkým pochopením, tak se to nakonec zrušilo. Kusy masa vypadaly opravdu autenticky, ale z masa vyrobené nebyly (směje se).

Kolik rekvizit je ve skladu Slováckého divadla?

J. J.: Tisíce (úsměv). Přesné číslo nevíme, to bychom se asi nedopočítaly, ale můžeme se jít přímo do skladu rekvizit podívat.

Jdeme se tedy podívat do skladu rekvizit, po schodech do sklepa dolů, do tajemného divadelního podzemí. Zůstávám ohromená, vše je ve skladu pečlivě srovnáno a rozděleno podle druhů, klobouky, hrnky, talíře, vše, co je k vytvoření divadelní inscenace potřeba.

J. J.: Nedávno jsme dělaly inventuru, která měla pozitivní efekt v tom, že jsme ve skladu opravdu pořádně uklidily. Vše se vytřídilo a teď tady máme, myslím, opravdu dokonalý pořádek.

Slova Jitky Janečkové můžu potvrdit, protože sklad rekvizit, ve kterém jsou uloženy veškeré rekvizity Slováckého divadla, je vskutku přehledný a uklizený.

Pokud něco nenajdete ve skladu, jak takovou situaci řešíte?

J. J.: Nejdrív zkusíme internet, protože tam se dá najít spousta věcí.

P. P.: Pokud neuspějeme tam, pak hledáme v různých bazarech, kam lidé nosí hodně zajímavých věcí.

Sháněly jste i něco unikátního?

J. J.: Asi osmdesát procent rekvizit čerpáme z našeho skladu. Pokud je požadavek režiséra atypický, daná rekvizita se vyrobí. Například jsme sháněly židovský svícen do inscenace J. A. Pitínského Cikáni, ten se nám podařilo najít na internetu.

Zajímá mě, jestli jsou ve skladu úplně všechny rekvizity, i z inscenací, které jsou aktuálně v repertoáru.

J. J.: Rekvizity z aktuálních inscenací ve skladu nejsou, ty máme přímo nahoře. Při uklízení nám občas chce někdo i pomoci, ale nejraději si uklízíme rekvizity samy, protože pak víme s jistotou, že nám daná věc prošla rukama a neztratí se (směje se).

Se kterým režisérem se vám dobře spolupracovalo?

J. J.: Zajímavá byla spolupráce s Oxanou Smilkovou, je to velká puntičkářka. Neustále jsme chodily do sklepa, a rekvizit tak přibývalo. Je náročná, ale velice dobře se s ní pracovalo.

P. P.: Je dobré, když režisér, popřípadě výtvarník, ví, co chce, a spolupracuje. Buď napíše seznam rekvizit nebo rekvizity sám nachystá a my už pak víme, na co se máme připravit a s čím můžeme počítat. Pokud se rekvizity přidávají až během zkoušení, je to někdy náročné.

Zažily jste už případ, kdy režisér nechal vše na vás?

P. P.: Scénář si vždycky vyžádáme a vypisujeme si potřebné rekvizity. V některých scénářích je ale těžké najít, co bude vlastně režisér a inscenace vyžadovat.

J. J.: Někdy to třeba vypadá, že ani moc rekvizit potřeba nebude, ale během zkoušení se situace může vyvinout úplně opačně a my se pak nestačíme divit (smějí se).

Která inscenace z aktuálního repertoáru patří momentálně k těm nejnáročnějším, co se rekvizit týče?

J. J.: Pokrevní bratři. Ostatní inscenace jsou vcelku pohodové.

P. P.: Byla jsem jak v Jiříkově vidění (směje se).

Ke každé inscenaci si rekvizitářky tvoří písemné postupy, kde je vše, co je k dané hře třeba, pečlivě zaznamenáno, a to i pro případ, že musí kolegyně jedna druhou zastoupit.

J. J.: Učíme se teď „své“ inscenace navzájem, abychom mohly v případě potřeby jedna za druhou zaskočit, stát se může cokoliv.

Z ampliónu se ozve herec Martin Vrtáček s požadavkem na úpravu helmy do inscenace Rodina Tótů: „Strašně se v tom potím.“

A Jitka Janečková pokračuje ve vyprávění a odpovídá na otázku, jak s nimi spolupracují místní herci a jestli se třeba někdy stane, že si zapomenou vzít na jeviště potřebnou rekvizitu.

J. J.: Občas někdo něco zapomene, ale my jim rádi přispěcháme na pomoc. Stala se mi taková kuriozita při představení Harold a Maude, kde hostovala Květa Fialová... *Na chvíli se zasní a zavzpomíná:* „Květa, to bylo naše sluníčko. Každého nabila energií, každého objala.“

A teď k té veselé historce: Chystala jsem si rekvizity do představení a stalo se mi, že se mi zavřelo víko bedny a dole zůstal malý nafukovací míč, který byl ve hře potřeba. Všimla jsem si toho a věděla jsem, že si ho musím vzít, ale pak jsem jednoduše zapoměla. Tak stojím během představení v portálu, v levé kapse, a najednou přišla scéna, kdy Květa Fialová měla vzít míč a hodit ho tulení, který byl na jevišti. A najednou vidím, že míč

na jevišti není. Květa Fialová velmi pohotově zareagovala a řekla: „Kdysi jsem tu mívala míč.“ V té chvíli mi to docvaklo. O přestávce jsem pak běžela za paní Fialovou a říkám: „Já su, Květo, taková kráva!“ A ona odpoví se svým typickým úsměvem: „Co? Ale ne, nic se nestalo! Ty jsi můj miláček,“ a směje se.

S Jitkou a Pavlínou bychom si mohly povídat do rána, protože úsměvných divadelních historek je nepočítaně. „Balón zakopnutý ve křoví při Rychlých šípech na Buchlově, zapomenutý medailonek Yvetty Blarovičové při Pokrevních bratrech a spousta dalších, to by bylo na dlouho,“ dodávají s úsměvem slovácké rekvizitářky.

Na závěr se zvídavě ptám, co je to, co Jitku a Pavlínu na jejich práci baví.

J. J.: Baví nás, že naše práce je pestrá a pokaždé jiná. Máme rády naše herce a oni snad mají rádi nás. Některým bychom už mohly dělat maminky, ale naše vztahy jsou velice přátelské.

P. P.: Kdyby nás to nebavilo, určitě bychom to dělat nemohly.

J. J.: Vyhovuje nám i nepravidelná pracovní doba, děti už máme velké. Trávíme v divadle hodně času, ale nevadí nám to, i když je to někdy hodně náročné.

Co napsal o profesi rekvizitáře Karel Čapek

Rekvizitář žije v rekvizitárně, což jest místo těžko popsatelné; neboť je tu vše, nač si vzpomene: meče, vycpaný kanár, džbány, bubny, cíše, nádobí, vāčky, fajfky, monstrance, antické vázy, folianty, koše, kufry, kalamáře, samovary, diadémy, prsteny, karty a kostky, polnice, biskupské berle, halapartny, indiánské toulce, kafemlejny, škatule, pistole, dýky, nemluvnata, biče, váhy, bankovky a mince, řetězy, hole, kaširované pečeně a dorty, rybářské pruty, věci civilní i vojenské, nářadí všech dob, náčiní všech zemí, vše, co kdy bylo a jest. Rekvizitář musí sehnat, na cokoliv si autor vzpomene: automobil, koně, akvárium, bílého slona, mrtvou kočku, živého páva, decimálku, Aladinův prsten, špinavé prádlo, hrací strojek, vodotrysk, pekelný stroj, eskymáckou harpunu nebo Árónovu hůl nebo modrý tulipán nebo živý kolotoč nebo zpívající kolovrat, zkrátka vše, až na tato omezení: vše, co se přitlouká na stěny a co visí, přísluší čalouníkovi; co svítí, náleží pod kompetenci osvětlovače; co se krom šperků a zbraní nosí na těle, je věcí garderobiéra. Rekvizitáři dále přísluší obstarat vše, co se sní, vypije a vykouří na scéně během hry; dále chovat a vydávat všechny depeše, dopisy a buly, jež mají dojít na jeviště; opatrovat živá zvířata; zvonit a střilet; dodat všechny patřičné věci na jeviště a zase je odnést; a mnoho jiného. Z hlediska rekvizitáře „těžké hry“ jsou hry realistické. Ani byste nevěřili, jak je nesnadno sehnat dejme tomu rezavé obruče nebo kratiknot nebo „hůl z kosodřeviny“; a zrovna takové věci si realističtí autoři se zálibou předpisují. Lépe by učinili, kdyby žádali papežskou tiáru nebo Neptunův trojzubec; takové památky v rekvizitárně jsou; ale kde propánaboha vzít rezavé obruče? Jak opatřit svazek třeného konopí? Kde koupit povřísla nebo rozbitou krosnu? To jsou děsné nároky.

Karel Čapek: Jak se co dělá

Je

Fidlovačka aneb „Co s tou němčinou?“

V sobotu 15. září vstoupí na jeviště Slováckého divadla známá česká klasika, Fidlovačka Josefa Kajetána Tyla. Režie hry, ve které poprvé zazněla česká hymna, se ujal ředitel divadla Michal Zetel.

Markéta Špetíková
dramaturgyně divadla

Leckoho možná překvapí, že podstatná část Tylovy lokální frašky Fidlovačka – „české klasiky“ – je napsána v němčině. Bez pomoci překladu a další literatury jí porozumí beze zbytku jen ten, kdo mluví velmi dobře česky i německy, a navíc důvěrně zná dobovou literaturu a divadlo obou jazykových kultur ve třicátých letech 19. století. Tyl totiž do své hry umístil řadu nejrůznějších narážek na prozaické i dramatické texty, a především na operu (viz jen postavy Hvězdoleského, recenzenta, a bývalé operní pěvkyně Cibulčini). Je to poněkud nečekané, vezmeme-li v úvahu, že šlo o žánr, který si kladl za cíl, do divadla přitáhnout široké vrstvy publika. Tyl ovšem s úpravami textu kvůli srozumitelnosti počítal. Naznačuje to rukopis Fidlovačky, v němž nad některými německými pasážemi nalezneme jejich český překlad. A ostatně – už sama lokální fraška představovala žánr předpokládající dobové i místní aktualizace.

Je tedy vcelku přirozené, že se původní text hrál už od počátku 20. století ve výrazně upravené podobě. Němčinu nahrazovala či doplňovala čeština, zkracovaly se scény, v nichž vystupovaly německy mluvící postavy, škrtyly se literární narážky. Po druhé světové válce navíc němčinu ve Fidlovačce

ještě více zproblematizoval odpor ke všemu německému. První úpravy vytvořené po roce 1945 tak němčinu tendenčně odstraňují u postav, které bývají považovány za kladné (Andreas, Margarete), a ponechávají ji u záporných (Mastílková). Rozhodování: „Co s tou němčinou?“, se pochopitelně nevyhnulo ani připravované inscenaci. Budeme hrát Fidlovačku, jak ji Tyl napsal? Jak ale zajistíme srozumitelnost pro diváky? Zvolíme tedy raději překlad do češtiny a připravíme se tak přinejmenším o zážitek s dvojjazyčnou společností, která byla u nás do druhé světové války samozřejmostí? Při přípravě inscenace jsme si mj. vytknuli za cíl „vypořádat se s Fidlovačkou jako takovou“, totiž s hrou, o níž mnozí (ne zcela neprávem) tvrdí, že je umělecky bezcenná. Jestliže jsme se rozhodli uvést právě Fidlovačku, nechceme si to ulehčovat „divadelnickými úniky“ – kompilací s dalšími dramaty či podstatnějším přepracováním textu atp. A obdobně jsme uvažovali i o německých pasážích. Vracíme se k původnímu Tylovu textu a hledáme, jaký smysl pro nás dnes má.

Fidlovačka

Režie: Zetel, asistentka režie: Tereza Říhová, výprava: Eva Jiříkovská, hudba: Mario Buzzi, dramaturgie: Markéta Špetíková, pohybová spolupráce: David Strnad
Datum premiéry: 15. 9. 2018

Kdo byl Josef Kajetán Tyl

Josef Kajetán Tyl (1808–1856) byl český dramatik, režisér, herec, překladatel, divadelní kritik, spisovatel a novinář. Od roku 1822 studoval staroměstské Akademické gymnázium v Praze, roku 1827 odešel pokračovat na gymnázium do Hradce Králové, kde se seznámil s Václavem Klimentem Klíperou. Po ukončení gymnázia (1828) začal studovat Filozofickou fakultu Karlo-Ferdinandovy univerzity v Praze. Studium nedokončil.

V roce 1833 spoluzaložil Kajetánské divadlo, které hrálo na pražské Malé Straně. Bylo zaměřeno na vzdělanější vrstvy a během své čtyřleté existence se zde konalo 25 představení především domácích dramatiků. Od roku 1842 působil jako režisér a dramaturg v Novém divadle v Růžové ulici. V roce 1835 dal dohromady ochotnickou společnost, která hrála české hry ve Stavovském divadle. Roku 1846 odešel do Stavovského divadla, kde působil jako dramatik. Ředitelem Hofmanem byl pověřen řízením českých představení. V této době se dostal na vrchol kariéry, byly vydány všechny jeho spisy, obdržel cenu Matice české a zlatý prsten za literaturu, byl nazýván miláčkem českého národa. V této době působil také jako organizátor českého kulturního života.

Josef Kajetán Tyl měl také velice zajímavý osobní život. V roce 1839 se oženil s herečkou a zpěvačkou Magdalenou Forchheimovou, se kterou čekal dítě. Dítě se ale narodilo mrtvé a Magdalena již po tomto těžkém porodu další děti mít nemohla. Záhy navázal intimní poměr s Magdaleninou mladší sestrou Annou Forchheimovou-Rajskou. Tak vznikl podivný manželský trojúhelník se dvěma sestrami. Se svou milenkou Annou nakonec zplodil devět dětí, které vychovávala manželka Magdalena.

Zdroj: wikipedia.cz

Nová posila hereckého souboru Pavel Šupina se poprvé objeví na jevišti Slováckého divadla v připravované inscenaci Fidlovačka v režii Michala Zetela.

Mezičas 2

Simona Stašová: Shirley Valentine jsem dneska já sama

Uherskohradišťští diváci se konečně dočkali. V neděli 9. září přiveze Simona Stašová do Slováckého divadla slavnou inscenaci Shirley Valentine. Komedii o hledání sama sebe s herečkou nastudoval už před deseti lety režisér Zdeněk Kaloč.

Blanka Šmejdocová
šéfredaktorka

„Paní Stašová, do Slováckého divadla přivezete v září Vaše slavné, a myslím můžu říct i oblíbené, a úspěšné představení Shirley Valentine. Vzpomenete si, jaký jste měla pocit, když jste se poprvé dozvěděla, že budete účinkovat v „one woman show“?“

Tuto magickou hru mi nabídla Kateřina Schauerová a Jan Balzer, producent a manžel Elišky Balzerové. Eliška už svoje monodrama „Můj báječný rozvod“ měla a do dalšího se jí už nechtělo. Volba tedy padla na mě, a to bylo moje štěstí. Váhala jsem celý rok, protože jsem věděla, že je to krásný tragikomický text, ovšem strašně těžký. Být bez deseti minut tři hodiny na jevišti, na to musí být velká odvaha a sebejistota, že to zvládnou a že to bude skvělé. Až mi zavolał režisér Zdeněk Kaloč, který mi nabídnul neméně těžkou roli, kterou se mnou chtěl nazkoušet v Brně, a já mu na oplátku poslala text Shirley Valentine. Za týden mi zavolał, že do toho spolu jdeme. Dnes máme 660 repríz a chtěli bychom to dotáhnout do té tisícovky. Když mi Pán Bůh zdraví dá a diváci nepřestanou mít Shirley rádi.

Vyžaduje inscenace, kde stojíte na jevišti úplně sama, nějakou speciální přípravu a míváte ještě někdy trému?

Sama jsem hru upravovala čtyři měsíce, abych tam dostala kusy svého vlastního života, abych to byla já Simona se svými vlastními pocity a svojí vlastní zkušeností, a pak jsme se Zdeňkem Kaločem další tři měsíce zkoušeli i osm hodin

denně. V té době jsem nevzala ani dabing a žádné natáčení, věnovala jsem se pouze a jenom Shirley. Ta poctivá práce se vyplatila. Dnes už přicházím do divadla půl hodinky před představením, protože se vlastně vůbec nelíčím a stačí mi pár minut usebrání před vstupem na jeviště, protože Shirley Valentine jsem dneska já sama. Těsně před si vždycky vzpomenu na svoje děti, že jsou zdravé, na svoje rodiče, že jsou v plné síle, poděkuju tam někam nahoru a jdu divákům předat ty krásné vtipné myšlenky, které Shirley Valentine má v hlavě a se kterými se chce podělit s diváky. Je to veliké štěstí.

Shirley Valentine oslavila v dubnu deset let na jevišti za přítomnosti slavného liverpoolského autora Willy Russella. Takto dlouhá doba uvádění jedné inscenace zcela jistě přináší řadu situací, které se odehrají během představení nebo třeba v interakci s diváky... Máte se „Shirley“ spojenou nějakou zábavnou či milou vzpomínku?

Za prvé musím říct, že to byla pro mě pocta, že Willy Russell přijel i se svojí paní. Jak sám řekl, na svá představení do ciziny moc nejedí, přestože se Shirley Valentine hraje po celém světě a v každé zemi ji hraje jedna divadelní herečka. Udělal výjimku a do Prahy na naše desáté výročí a 650. reprízu přijel. Složil mi poklonu, když novinářům na otázku: „Kdo vás inspiroval a proč jste vlastně napsal toto kouzelné monodrama?“ odpověděl: „Dnes mám pocit, že jsem už při psaní tušil, že v Čechách je jedna herečka, která je ideální představitelkou Shirley Valentine.“ To člověka potěší a povzbudí do dalších repríz. A těch tragikomických situací, které jsem zažila za těch deset let na jevišti, je spousta, to by

vydalo na celou knížku s mnoha kapitolami, jak veselými, tak smutnými, tak jak to život během deseti let přináší. Teď jste mě inspirovala, možná že něco podobného jednou napíšu.

Z Prahy do Uherského Hradiště je cesta dlouhá. Máte ráda zájezdy a těšíte se na Moravu?

Morava je moje láska. Narodil se tu a celý život žil můj tatínek, konkrétně v Ostravě, na Moravě mám spoustu kamarádů a Morávky mám moc ráda, je to vzájemná letitá sympatie. A zájezdy jsou můj život. Rozhodla jsem se být kočovný herec, jak za starých časů a vyhovuje mi tento způsob života. Díky zájezdům poznám spoustu milých lidí a podívám se do všech koutů té naší krásné zemičky.

Vím, že jste se přátelila s paní Květou Fialovou, která si naše divadlo velmi oblíbila a když přebírala Thálii za Maude, kterou u nás hrála, prohlásila, že Slovácké divadlo je její divadlo Národní. Jak na paní Květu vzpomínáte?

Květuška byla skvělý člověk, který nám tady chybí a chybět bude. Poznala jsem ji jako malá holka, když hrála u pana Jana Wericha v Divadle ABC s mojí mámou, takže jsem ji znala odjakživa. Říkala jsem jí tenkrát teto, jako všem máminým kolegům. Když jsem v roce 1990 sama nastoupila jako herečka do Divadla ABC, přizvala mě do své blízkosti a od té doby, až do jejího odchodu, jsme si byly hodně blízké, užily jsme se. Jsem vděčná za ty vzpomínky a za její blízkost.

Pokud zrovna netočíte nebo nehrajete divadlo, jak nejraději relaxujete?

Film a televizi, vlastně natáčení vůbec, jsem teď na nějaký čas odsunula na druhou kolej a věnuju se především divadlu,

kteřé mě naplňuje, a kteřé, jak vidím, se lidem líbí. Snažím se teď tu energii, kteřá mi v mých 63 letech zbývá, dávat hlavně tam, kde cítím, že je moje síla a kde mohu lidem něco dát sama ze sebe. Divadlu jsem v životě obětovala nejvíc, proto mi to divadlo také vrací. A když mám volno, tak si především čtu, když mě přívou do své společnosti moji synové, tak všechno pustím a neváhám být s nimi, protože oni jsou u mě na prvním místě i před divadlem, a taky mám fenečku Pepinku, kteřá mi dělá společnost jak doma, tak na zájezdech a je to můj milovaný „živáček“. Dvakrát, třikrát do roka se jedu nadechnout do mé milované Itálie, kde mě kromě mých přátel nezná nikdo, a to je velká úleva. Na ostatní věci už nezbývá čas, všechno ostatní už jsem si plnými doušky užila a vzpomínky jsou krásné.

Vaše cesta k divadlu byla, předpokládám díky mamince, velké osobnosti českého herectví Jiřině Bohdalové, přímá. Ale přesto, uvažovala jste někdy i o jiném povolání? A prozradila byste, jakým způsobem jste byla ve Vaší herecké kariéře maminkou ovlivněna?

Žít vedle Jiřinky Bohdalové celý život, to vás nemůže neovlivnit. Máma je originál, máma je živel, máma je činná sopka, ale životodárná. Ano, máma mě ovlivnila téměř ve všem, byť jsem si šla svojí cestou, její vliv je na mně znát až do mého stáří. Nebýt Jiřinky, nebyla bych herečkou, vůbec by mě to nenapadlo. A čím bych byla? Těžko říct, mám talent na jazyky, tak bych byla asi překladatelkou a nejspíš z italštiny. Možná by mě pak i napadlo, překládat divadelní hry, takže bych se třeba i k tomu divadlu takto dostala. Dnes si přečtu italskou divadelní hru v originále, a to má taky svoji výhodu. Dnes jsem ráda tím, čím jsem.

Na závěr, prozradte, co Vás v nejbližší době čeká a na co se těšíte?

Celé léto budu hrát na letních scénách, je to už tradice a moc se na to těším. Dvacetkrát budu hrát v červenci a srpnu šest komedií na Letní scéně Divadla Ungelt, kde hraju se svými milovanými kolegy, jako je Sváťa Skopal, Olda Vízner, Petr Nárožný, Kamil Halbich, Míra Nosek, Filip Cíl a všichni další a taky Shakespearovské slavnosti na Hradě s Bolkem Polívkou. Pod širým nebem se hraje krásně, dobře se dýchá, příroda kolem nás hraje s námi a je to úplně něco jiného než v kamenných divadlech. Proto nelituju prázdnin, a zatímco moji kolegové s dětmi odpočívají u moře, já jdu hrát do zahrady, a zase až oni nastoupí v září na jeviště, já si odjedu třeba na Sicílii. Důležité je, že nám to tak všem vyhovuje.

Děkuji za rozhovor a přeji vše dobré!

Kdo je Simona Stašová

Simona Stašová (* 19. března 1955, Praha) je významná česká herečka, dcera herečky Jiřiny Bohdalové. Po absolutoriu konzervatoře studovala na DAMU, po ukončení školy v roce 1976 hrála nejprve rok v Českých Budějovicích, poté 14 let v Divadle E. F. Buriana v Praze. Po příchodu do Městských divadel pražských v roce 1991 spolupracovala nejprve s Divadlem K a současně hostovala v Divadle za branou II, v Činoherním klubu i v soukromých divadelních produkcích. Ačkoli ji stále častěji vyhledávají filmoví i televizní režiséři, zůstává věrná jak divadelnímu herectví, tak Divadlu ABC, v jehož hereckém souboru je doma nepřetržitě od sezony 1993/1994. Její herecký život je spjatý také s Divadlem na Jezerce, Divadlem v Řeznické nebo s příbramským divadlem, kde si zahrála v divadelní hře Drobecký z perníku a za svůj výkon získala Cenu Thálie.

Simona Stašová je vyhledávanou televizní a filmovou herečkou, zahrála si v desítkách filmů a televizních seriálech. Nejvýraznější byla její spolupráce s režisérem Karlem Smyczkem (seriál Místo nahoře, komedie Nemocný bílý slon), s Janem Hřebejkem (Pelíšky) a s Filipem Renčem (Román pro ženy, Lída Baarová). Výraznou roli lesbické vězeňkyně ztvárnila i v TV seriálu Přítelkyně z domu smutku (1993). Na televizní obrazovce se dále objevila například ve filmech Musíme si pomáhat (2000), Létající Čestmír (1984) nebo Blázni a děvčata (1988). V poslední době ji diváci mohli vidět ve snímcích Muži v naději (2011), Láska je láska (2012), TV filmu Sebe milene (2013) a již zmiňované Lídě Baarové (2016). V divadle momentálně můžete mimo jiné vidět Simonu Stašovou v komedii Neila Simona Vězeň na Druhé Avenue nebo v klasice Tennesseeho Williamse Skleněný zvěřinec v Divadle Bez zábradlí v Praze a na zájezdech.

Pohádkové předplatné

2018/2019

Anička a bylinkové kouzlo – Slovácké divadlo
Papageno hraje na kouzelnou flétnu – Národní divadlo Brno
Červená Karkulka – Divadlo Lampion
Tatínek 002 – Loutkové divadlo LokVar

neděle ve 14.00 nebo 17.00
400 Kč/osoba

Vstupenku musí mít každá osoba vstupující do divadla, bez ohledu na věk.
Nárok na slevu mají osoby se ZTP a ZTP/P.

Kde
domov
tvůj?

www.slovackedivadlo.cz

Vezměte děti do divadla! Právě nabízíme předplatné pro nejmladší generaci.

Více informací na webových stránkách www.slovackedivadlo.cz a tel. 572 554 455

Předplatné Junior

2018/2019

Vhodné pro děti od 9 let

Poslední trik Georgese Mélièse – Divadlo Drak
Bílá velryba – Slovácké divadlo
Hodina Komenského – Divadlo loutek Ostrava

neděle v 17.00
300 Kč/osoba

Vstupenku musí mít každá osoba vstupující do divadla, bez ohledu na věk.
Nárok na slevu mají osoby se ZTP a ZTP/P.

Kde
domov
tvůj?

www.slovackedivadlo.cz

Bude

Co se v divadle chystá?

Komedie 1+2=6 slaví 120. reprízu

Úspěšná komedie Slováckého divadla 1+2=6 (Jeden a dvě je šest) režiséra Roberta Bellana oslaví ve středu 5. září, 120. reprízu. Hra proslulého komediografa Raye Cooneyho, která je letos v repertoáru už jedenáctým rokem, patří spolu s Rychlými šípy a muzikálem Donaha! ke třem nejúspěšnějším titulům v historii Slováckého divadla a uherskohradištské divadlo je jediné, které ji se svolením autora uvádí.

Rychlé šípy s číslovkou 480

Další úspěšný titul režiséra Roberta Bellana je dnes už legendární komedie Rychlé šípy. Inscenace oslaví v pátek 21. září už 480. reprízu. Rychlé šípy se staly okamžitě po premiéře jednou z nejúspěšnějších komedií Slováckého divadla poslední doby. Není divu, vidět na vlastní oči Mirka Dušína i se svými věrnými přáteli stejně jako zrádné Bratrstvo kočičí pracky, se stalo lákadlem nejen na domovské scéně Slováckého divadla, ale i mimo ni.

Moravské divadlo Olomouc přiveze Sluhu dvou pánů

Představení Sluha dvou pánů v režii Nikolaje Pavlova Peneva odehraje v neděli 14. října v 19 hodin ve Slováckém divadle Moravské divadlo Olomouc. Oblíbená a známá komedie slavného italského dramatika, kterou olomoucké divadlo uvádí s podtitulem Skoro bleší cirkus, vychází z tradičních námětů a masek komedie dell'arte, které zároveň reformuje ve smyslu pravdivosti a nadčasovosti, takže diváky možná překvapí, jak je aktuální i dnes. V roli Truffaldina se představí Roman Vencel.

Kříž u potoka pojede na festival Čekání na Václava

Drama Karoliny Světlé Kříž u potoka v režii Martina Františka bude v pátek 19. října hostem festivalu Čekání na Václava v Klicperově divadle v Hradci Králové. Festivalem velkých malých divadel naplno startuje každá nová divadelní sezona Klicperova divadla. Přehlídka uvádí stále velmi kvalitní tituly ve vlastní produkci a dává je do kontextu s jinými výraznými počiny v českém i evropském prostoru.

Divadlo Jána Palárika odehraje inscenaci [NA GUT] Začínáme!

Inscenaci [NA GUT] Začínáme! odehraje v pátek 26. října od 19 hodin ve Slováckém divadle Divadlo Jána Palárika v Trnave. Hra oceňovaného a talentovaného Ostraváka Tomáše Vůjtky, který se ujal nelehkého úkolu osvětlit neslavné období nedávných dějin prostřednictvím zpovědi fašistického zločince, strůjce židovského holocaustu, Adolfa Eichmanna.

Fidlovačka navštíví Bezručovu Opavu

Novinka Slováckého divadla Fidlovačka J. K. Tyla v režii Michala Zetela navštíví ve středu 3. října festival Bezručova Opava. Kulturní multižánrový festival se pořádá každoročně ve slezském městě Opavě. První ročník se konal v roce 1958 a festival se tak řadí k vůbec nejstarším na území Česka. Jméno festivalu je odvozeno od slavného opavského rodáka a slezského barda Petra Bezruče, který je znám především jako autor básnické sbírky Slezské písně.

Inscenaci Kříž u potoka nastudoval ve Slováckém divadle režisér Martin František. Na snímku Irena Vacková a Klára Vojtková

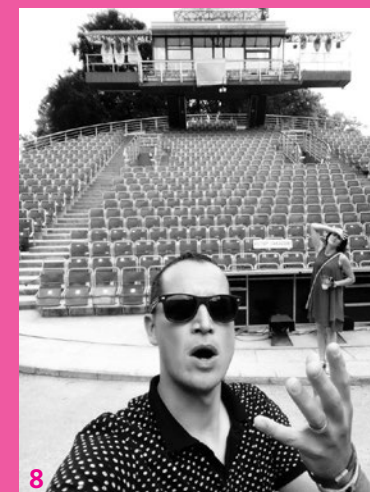
Mezičas 3

Slováčtí divadelníci na cestách

V naší fotogalerii se podívejte, na jaká místa letos v létě herci a herečky zavítali, co viděli a koho potkali.

- 1 Herci David Vacke, Pavlína Hejcmanová a Tomáš Šulaj vyrazili v červenci na maraton.
- 2 Herec a mluvčí divadla Josef Kubáník navštívil pařížský Montmartre.
- 3 Inspicientovi Štěpánu Goišovi se splnil dětský sen a na Letní filmové škole se potkal s Ivou Janžurovou.
- 4 Herec David Vaculík si zaskotačil u Baltského moře.
- 5 Manželé Hlaváčovi se spolu se synem Mikulášem dokonale „vystajlovali“ vypravili na svatbu.
- 6 Herečka Petra Staňková se na Letní filmové škole tulila k Josefu Somrovi.
- 7 Nápovědka Jaroslava Blažičková a osvětlovačka Martina Lovecká se potkaly v mírné zdravotní indispozici, ale v dobré náladě na Svátku bláznů ve Veselí nad Moravou.
- 8 Manželé Jiří a Pavlína Hejcmanovi si udělali výlet do Českého Krumlova.

4. úterý v 19.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání	slavnostní zahájení sezóny 2018/2019	
5. středa v 19.00	Ray Cooney 1+2=6 (Jeden a dvě je šest)	120. repríza	
6. čtvrtek v 19.00	István Örkény Rodina Tótů		Q
6. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH – Měšťanská Beseda	
7. pátek v 19.00	Michael Cooney Nájemníci		
9. neděle v 19.00	Willy Russell Shirley Valentine	host SD: one woman show Simony Stašové přeloženo z 20. 5. 2018	
12. středa v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
12. středa v 19.00	David Seidler Králova řeč		
13. čtvrtek v 19.00	István Örkény Rodina Tótů		K
13. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH – Měšťanská Beseda	
14. pátek v 10.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka	veřejná generální zkouška	
15. sobota v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka	premiéra	P
17. pondělí v 10.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		Senior
17. pondělí v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		Y
18. úterý v 10.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		Senior 2
19. středa v 10.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání		š
20. čtvrtek v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		D
21. pátek v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy	480. repríza	
22. sobota v 16.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!	40. repríza	ZŠ UNESCO UH
22. sobota v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		C
22. sobota v 19.30	Lutz Hübner Úča musí pryč!		ZŠ UNESCO UH
23. neděle v 19.00	István Örkény Rodina Tótů		H
25. úterý v 18.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty		E
25. úterý v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!		ZŠ UNESCO UH
26. středa v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)		š
27. čtvrtek v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích	25. repríza	Malá scéna
27. čtvrtek v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		J
29. sobota v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka		A
29. sobota v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!	85. repríza	Malá scéna
30. neděle v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		F

2. úterý v 18.00	David Seidler Králova řeč		T
2. úterý v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
3. středa v 17.00	István Örkény Rodina Tótů		M
4. čtvrtek v 19.00	István Örkény Rodina Tótů		B
4. čtvrtek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH	
5. pátek v 10.00	František Hrubín Špalíček veršů a pohádek (O Květušce, zahrádce a babici Zimici)		š
6. sobota v 19.00	István Örkény Rodina Tótů		L
7. neděle v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		H
9. úterý v 18.00	Fedor Gál @ Matěj Přes ploty	25. repríza	S
9. úterý v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH	
10. středa v 17.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		N
10. středa v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH	
11. čtvrtek v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		X
12. pátek v 19.00	Willy Russell Pokrevní bratři	50. repríza	
13. sobota v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		G
14. neděle v 19.00	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	host SD: Moravské divadlo Olomouc	
16. úterý v 10.00	Pierre de Marivaux Falešné našeptávání		š
17. středa v 19.00	Jaroslav Foglar Rychlé šípy		
18. čtvrtek v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
18. čtvrtek v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		Q
19. pátek v 19.00	Lutz Hübner Úča musí pryč!	SLOFFÁCKÉ DIVADLO ZŠ UNESCO UH	
20. sobota v 19.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		R
21. neděle v 19.00	Karolina Světlá Kříž u potoka		F
21. neděle v 19.00	Alžběta Michalová Autista – Moje zatracené nervy!		Malá scéna
24. středa v 17.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		O
24. středa v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
25. čtvrtek v 18.00	Matt Charman Večer na psích dostizích		Malá scéna
25. čtvrtek v 19.00	koláž z autentických dobových materiálů z tzv. Velké války sestavily Zoja Mikotová a Iva Šulajová Kdy bude po válce		K
26. pátek v 19.00	Tomáš Vůjtek [NA GUT] Začínáme!	host SD: Divadlo Jána Palárika v Trnave	
27. sobota v 19.00	Josef Kajetán Tyl, František Škroup Fidlovačka		C
31. středa v 17.00	William Shakespeare Mnoho povyku pro nic		V

Počasí

Divadelně meteorologický model pro měsíce září a říjen

A je to tady, přátelé Slováckého divadla. Výška, tlak, teplota i rosný bod nám hrají do karet. Tak si ty kartičky pěkně rozdáme. A začneme pěkně zostrat! Jako první trumf vyhazuje náš ústav hravých dospělých hydrometeorologů nehezkou, ale opravdu nehezkou předpověď na září. Protože ve středu 5. bude pršet. A to tak, že dost. Nejlépe to snad vystihnou slova filmového klasika dědy Komárka – chčije a chčije! Proto náš ústav hravých dospělých hydrometeorologů vydává výstrahu a důrazně doporučuje návštěvu právě našeho ústavu, kde od 19.00 hodin začíná komedie $1+2=6$. A bude hůř přátelé, náš ústav trumfuje trumf trumfem. Jde o pátek 7. a neděli 9. V pátek budou silné přivalové deště a hrozí vyhlití Moravy. Evakuační centrum bude zřízeno v budově Slováckého divadla, kde vám tyto tragické chvíle zpřijemní herci našeho vašeho divadla komedií *Nájemníci*. V neděli pak očekáváme velký průšvih. Do Hradiště dorazí z Prahy dost hustá vichřice Stašová. Náš ústav doporučuje schovat se před tímto živlem do hlediště divadla. Hraje a zpívá herečka z Prahy. To září bude ovšem pekelné, protože ani další karta nevěstí nic dobrého. Patrně přijde nejtragičtější zářijový den v dějinách divadel. V sobotu 15. udeří krutá a tuhá vedra. Náš ústav vyzývá všechny kardiaky, aby využili nejmodernější klimatizační techniku v regionu Slovácko, kterou disponuje právě naše vaše divadlo, a tuto nepříjemnou černou sobotu si tady u nás v klidu vydýchalí. Třeba zhlédnutím očekávané premiéry *Fidlovačka* z pera J. K. Tyla v režii Zetela. Bez pochyby to bude naše vaše srdcovka. Přátelé a říjen bude jedna velká meteokatastrofa. Ale buďte klidní, náš váš ústav hravých dospělých hydrometeorologů má řešení – je třeba zůstat v našem vašem Slováckém divadle nafurt!

S úctou k vám, váš rosný bod

Trčálek

Kde nás můžete sledovat:

facebook

instagram

twitter

youtube